

DARBININKAS "NUSISKUNDIMAI" IR "DARBININKAS"

(THE WORKER)

Published every TUESDAY and FRIDAY

by

ST. JOSEPH'S LITHUANIAN B. C. ASSOCIATION OF LABOR

Subscription rates table: Monthly yearly \$4.50, Semi-annually yearly \$8.50, Single copy 15 cents.

DARBININKAS

South Boston, Mass. Telephone South Boston 0620

KELIAI Į LAISVĘ

Lietuva, mūsų Tėvynė, jau 10 metų laisva nepriklausoma! Kurio lietuvio širdis, — jei jis nėra nepataisomas išgama — neplaka smarkiau, kuomet jis prisimena, kad jo Lietuva, kuri buvo per tiek metų po svetimųjų jungu...

Pašūkauti, parėkauti per šias sukaktuves — tai menkas patriotizmas, jei nieko daugiau nedarysim. Dabar tinkamiausias laikas rimtai susimąstyti, pažūrėti, kaip toli mes jau nuėjome laisvės keliais, kiek ją kėlėme, ar gal griovėme, kokių laisvių mes ieškome, kokios mums pakenkė?

Lietuva yra maža valstybėlė, todėl niekuomet nebus tiek nuo savo didžiųjų kaimynų nepriklausoma, kiek yra pav. Anglija ir J. Valstijos, ypač karo metu, kaip tai parodė Belgijos pavyzdys.

Kokia laisvė pačioje Lietuvoje? Ją turi tik policija, cenzūra ir tautininkai. Viešpataujanti partijos visuomet buvo laisvos ir nepriklausomos, visi kiti — ne. Seniau Smetona sėdėjo kalėjime; dabar jis atsimoka su nuošimais. Seniau įvairių partijų lyderiai buvo laisvi iš užkulisų; dabar tautininkų lyderiai yra laisvi atvirai, ciniškai, nuo scenos.

Vakarų Europos, bet tas, kas perkošta lietuviams, perkošta tik per lietuvių kalbą, ne per lietuvių sielą. Turbūt Europos kultūra persikės skystai, ir nelietuviškai, jei taip tankiai nusiskundžiama, kad lietuviai nenori skaityti lietuviškų knygų.

Nekalbant jau apie Vilniaus politinį pavergimą, nereikia pamiršti, kad nemaža mūsų tautos dalis yra tautinėje ir kultūrinėje lenkystės vergijoje. Kad juos paluosavūs iš tos vergijos, kovojame jau apie 50 metų, bet kovos galas dar toli.

Apie ekonominę valstybės laisvę, apie luomų laisvę pačioje valstybėje nereikia daug kalbėti. Tos laisvės mažai tėra visame pasaulyje. Bet nuo ekonominės laisvės labai daug priklauso tautos politinė laisvė taip nuo svetimųjų, kaip ir nuo saviškių.

Apie pasauliožiūros laisvę nėra ko ir kalbėti. Politika buvo vartojama priešų nuomonių varžymui, savųjų platinimui. Nors konstitucija visems garantuoja pasauliožiūros laisvę, vienok tik dabar pradedama rimtai kalbėti apie praeitinę pasauliožiūros kovų iš politikos, apie skelbiamą pasauliožiūros idėjų be politinio kumšio pagelbos.

Į dešimtis metų nebuvo galimybes išauginti savo lietuvišką kultūrą. Kiek mes iš viso galime pastebėti, mums atrodo, kad pasiskolinta per tą laiką daug, daugiausia iš

"NUSISKUNDIMAI" IR "DARBININKAS"

Dar syki esame priversti atkreipti kaikiurių mūsų skaitytojų dėmesį į tai, kad "Darbininkas" nėra viešas teismas ir Redakcija neturi jokių pretenzijų būti teisėju. Ant mūsų pyksta už tai, kad mes neduoda vietos "nusiskundimams."

Tolimų kolonijų politikos mes asmeniškai nepažįstame. Tankiai da ar trys dori ir rados patikėtini korespondantai iš tos pačios kolonijos nušviečia tą patį dalyką visai kitaip, tankiai visai priešingai.

Pav. aprašo koncertus p. Greičiaus ir p. Čižausko. Vienas korespondentas rašo, kad p. Greičiaus koncertas buvo wonderful, o p. Čižausko — rotten; kitas taip pat itikrinančiai rašo, kad p. Čižausko koncertas buvo wonderful, gi p. Greičiaus — rotten. Viskas, mat, priklauso nuo korespondento simpatijų ir antipatijų.

Ypač daug pykščio sukelia "nusiskundimai" ant klebonų, visvien ar jie teisingi, ar neteisingi, ar pamatuoti, ar ne. Šių žodžių rašytojas išklebonavęs Amerikoje virš septyniolikos metų puikiai pažįsta kaip klebonų, taip ir parapijonų psichologiją ir gali užtikrinti visus nusiskundimų megėjus, kad "nusiskundimai" spaudoje dar nėra nieko gero padarę, bet labai daug blogo. Taip pat ir draugijoje.

Kiek tų "nusiskundimų" mes esame turę iš vienos artimos kolonijos, kurios padėtis, mums yra labai gerai žinoma, "nusiskundimų" Vakarų Europos, bet tas, kas perkošta lietuviams, perkošta tik per lietuvių kalbą, ne per lietuvių sielą.

Šia proga "Darbininko" redakcija dar syki pabrėžia savo nusistatymą "nusiskundimų ir ginčų klausime."

Daug dar yra visokių nelaisvių, kurios silpnina politinę laisvę. Vienos yra dorinio, kitos protinio pobūdžio. Tamsias, girtuoklybės su visa plejada kitokių vergijų padaro iš piliečio pastumdėlį, kuris tiki bile demagogui.

Besidžiaugdami šiomis sukaktuvėmis, neturime pamiršti visų pirma, kad politinė Lietuvos nepriklausomybė yra milžiniškas žingsnis pirmyn, bet dar toli gražu ne visas.

Kovoti už tikrąją laisvę įvairiose gyvenimo srityse yra visų mūsų pareiga. Trumpo kelio į laisvę nėra. Ji gimsta kovose ir skausmuose. Tuo keliu eidami ir mes jos ieškome, nes kito nėra. Pirmieji kovotojai už Lietuvos laisvę lai būva mums pavyzdžiu.

Kad dr-jos kišasi į jo reikalus lietuviystė nerūpi. Malus. Jei tautiškai jis yra mižai tokių yra. Didžiulma čia res, tai apie lavonus neužsigimusių ir augusių kunigų moka ne kalbėti.

Vistiek, ar ginčai eina tarp pavienių asmenų, ar tarpe organizacijų narių, ar parapijose, mums visuomet rūpėja ir rūpi tų ginčų VAISTAI. Jei mes tikrai žinome, kad vaisiai bus blogi, mes tokiems ginčams vietos laikrašty neduosim, ar kas mus užtai girs, ar peiks; ar kam patiks, ar ne. Tai yra mūsų pareiga. Ginčams užbaigti yra kitokių geresnių — priemonių. Asmeninių ginčų, nesutikimų organizacijose užbaigimui geriausias būdas yra trečiųjų teismas — ant vietos, ne "nusiskundimai" laikrašty.

Del ginčų su klebonais štai ką turime pasakyti:

1. Jei kam atrodo, kad klebonas neatlieka savo pareigų kaip reikia, tai galima jį skusti tikrai vyskupui, bet ne draugijai, ne kuopai ir NE LAIKRAŠČIUI.

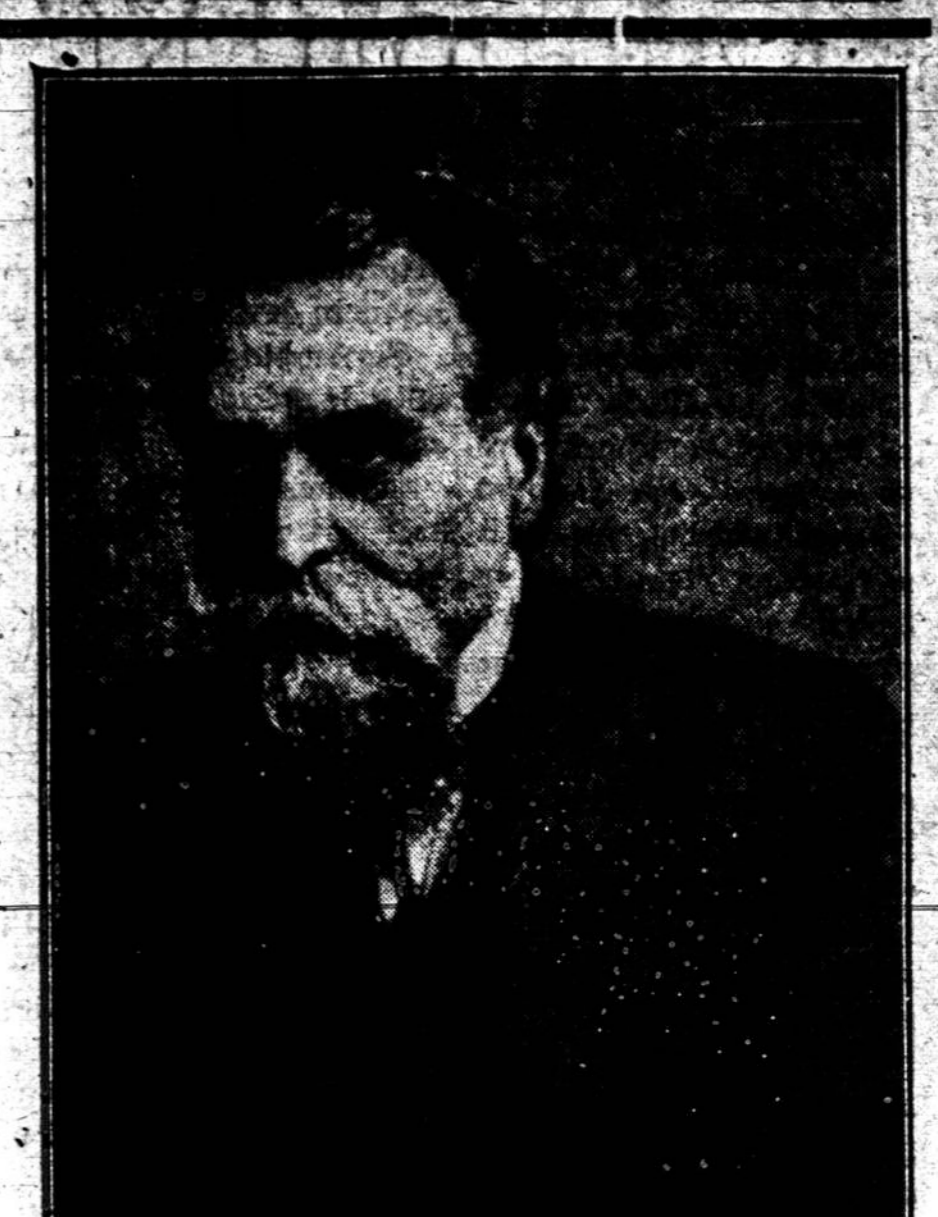
2. Nuo kunigo negalima reikalauti, kad jis vadovautų įvairiose organizacijose, kad jis aktingai "remtų," kaip pas mus sakoma, taip pat kaip negalima to reikalauti iš daktaro, advokato, ar kokio kito luomo inteligento. Pagalios ne kiekvienas kunigas turi tam reikalingų gabumų.

3. Mums dar neteko girdėti kad klebonas ar vikaras iš principo boikotuojų ir ardytųjų lietuvių katalikų organizacijai vien tik delto, kad jos yra lietuviškos. Jei toks kur atsiras, tai mes tą faktą konstantuosime. Bet tam reikia rimtų įrodymų. Tokių įrodymų dar nesame gavę.

4. Kaip visuose kituose luomuose, taip ir kunigų tarpe yra ir taktinių ir netaktinių. Kartais netaktin-gas kunigas išsišoka del mažmožio, išpila "uksuso bačką" organizacijai ar jos nariui ant galvos ten, kur būtų galima visas bėdas "susetyti" "medaus lašeliu." Gaila, jei taip atsitinka.

5. Daugiausia nesusipratimų tarp klebonų ir katalikų organizacijų kilia delto, kad jos savo susirinkimuose svarsto parapijos reikalus.

6. Yra kunigų, daugiausia iš čia gimusių ir augusių, kuriems ateivius (jų patį tėvų!) gyvenimas yra nesu-prantamas, kurie akiai kopi-

A. A. DR. JONAS BASANAVIDIUS visą savo gyvenimą pašventė kovoje už Lietuvos nepriklausomybę. Tad minėdami šias sukaktuves prisiminkime ir mūsų patriarką. Vasario 16 d. yra mūsų nepriklausomybės sukaktuvės, kartu ir gedulo sukaktuvės.

Gana, Broliai, Snausti!

Gana, broliai, snausti, į darbą reik stoti; Į darbą Bažnyčios, į darbą tautos; Laukai dar neatrįti, tebėr dirvonuoti, O kas, jei ne mes į darbą stot!

Tik ginčai tėvynėj, peštynių daugybė, Ir brolis prieš broli juk stoja nūnai Pamiršta blaivumas, paminta teisybė, O asarų vargšų plūduoja klanai.

Prie darbo tad stokim, kas turime širdi, Ne'pkaltą šaltaisiais egoizmo ledais. Lai broliai apsnūdę mūs šauksmą girdi O širdis susalus tikrai jau užkais!

Mes stokime drąsiai į lauką tėvynės, Į dirvas neartas Bažnyčios šventos, Ir ginkimės drąsiai, kaip bočiai mūs' ginės, Po vėliava eikim tėvynės savos.

O jei prisikeltų mūs' prabočiai garsūs, Gynėjai, ką žuvę yr' kovų laukuos', Išvystų tėvynę tie vyrai taip narsūs, Ir šiurpas paimtų bematant tai juos.

Prikelkime broliai, garsaus Gedimino, Ir Vytauto dvasią, kovokim išvien. Kas bėga nuo darbo, kovų tų nežino, Kurios mūs' tėvynėj įvyksta šiandien.

Gana, broliai, snausti, į darbą reik stoti, Į darbą Lietuvai iš visos širdies, Ir nors daug reiks kentėti ir daugel kovoti, Bet Dievas Aukščiausias vis tik mums padės.

E. Vaišnoras-Ventys

juoja airių papročius, kad dr-jos kišasi į jo reika-

Gaila, bet mūsų išeivijoje ryti su tais keliais airių par-tučių ginčų, per daug kalti-nimų kitų, per daug mis-ksundimų, bet per mažai dar-bo, mažai iniciatyvos, mažai pasitikėjimo savimi. Sro-ginės su didžiausiu įtūžimu gimėjasi, kolioja ir įtardi-nėja viena kita; įvairiose or-ganizacijose tas pat. Ir kam iš to nauda? Mes nesilei-džiame į tuščius ginčus su kitų srovių spauda; juo la-biau vengiame tokių ginčų mūsų laikrašty, jei jie išky-la katalikų tarpe ir yra ne tik be jokios naudos katali-kams, bet žalingi. Tai yra mūsų pareiga. Kitaip elg-tis negalime.

